

i Finantsudvalget, i alt Fald for saavidt enige, som, hvis man vilde gaa til noget saa Extraordinært som at yde et saadant Aktieselskab eller Interessentskab, eller hvad man nu vil kalde det, et Laan, maatte det kun kunne ske, hvis det var bevist, at der derigjennem ydedes det Almene nogen virkelig Hjælp, og det dernæst kunde ske uden noget Tab for Statskassen. Svad det første angaar, om der virkelig derigjennem, at disse Interessenter faae 50,000 Kr., virkes Noget for det Almene, tør jeg ikke have nogen begrundet Mening om, da jeg ikke kjender Forholdene tilstrækkeligt. Det er jo muligt, i alt Fald, hvis de forpligtes til at bruge de 50,000 Kr. til Opførelse og Standstøttelse af deres Diger, at de ikke alene beskytte det dem selv tilhørende Land, men ogsaa det indre Land. Det veed jeg ikke, men hvad jeg veed er, at Resultatet af Forslaget paa ingen Maade tilfredsstiller den anden af Finantsudvalgets Forudsætninger, nemlig at Staten intet Tab skulde have; thi hvilken Grund i Verden skulde der være til at yde dette Aktieselskab et Laan til 3 pCt.?

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg beklager, at Udvalget i sin Helhed har negtet mig de Bevillinger, som omtales i Undringsforslagene under Nr. 11, 12 og 13. Jeg anser det imidlertid for unyttigt nærmere at komme ind paa en Begrundelse af mine Forslag, som ikke er forekommet Udvalget at være fyldestgørende, og jeg vil ogsaa finde nogen Trøst i den Udtalelse af den ærede Ordfører, at med Hensyn til den første af disse Sager var ogsaa den Betragtning gjort gjældende, at man stod lige overfor en Reform i vore Lønningslove. Om Undringsforslaget under Nr. 13 skal jeg bemærke, at, kjøndt det ganske rigtig forholder sig, som den ærede Ordfører sagde, at der ikke har været nogen gennemgaende, stadig Stigning i Postpostslagernes Antal paa de paagjældende Steder, har dog Forsendelsesernes Antal naaet en saadan Størrelse, som man tidligere har anset for at være en tilstrækkelig Grund til at anskaffe saadanne Befordringsmidler. Det er selvfølgelig, at Udbæringen og Ombringelsen derved vil kunne ske hurtigere og sikrere. Vil man renoncere derpaa, kan jeg ikke have Noget imod at gjøre en Besparelse paa et Omraade, hvor jeg i det Hele er meget tilbøielig til at tage noget Hensyn til Resultatet af Driften. — Forslaget under Nr. 15 forstaaer jeg saaledes, at man er tilbøielig til at give et saa meget høiere Bidrag til, hvad der allerede er bestemt, for at bringe den paagjældende Forbindelse istand imellem Stubbejøbing og Møen, at der vil være Sandsynlighed for, at Regjeringen ved Hjælp af den Bevilling, her gives, vil kunne gennemføre denne. Jeg har allerede tidligere bemærket, at nogen stor postal Interesse frembyder Gjennemførelsen af denne Foranstaltning ikke, hvilket den ærede Ordfører ogsaa har nævnt. Jeg

tror heller ikke, at Foranstaltningen vil kunne gjøre fuld Nytte, førend vi sørge for bedre Anlægssteder i Grønfund og ved Bøgg; men jeg skal benytte Bevillingen paa bedste Maade. Summen, som det dreier sig om, er ikke saa betydelig, at jeg har nogen Anledning til at modsætte mig et Ønske, som har gjentaget sig gjennem flere Sessioner og jo maa have Betydning, idetmindste for den paagjældende Egn. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Hovedreparation af Kjedlerne i Postdampskibet „Troya“ bemærker jeg, at det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at Kjedlerne slet ikke ere i Postdampskibet, men ere tagne ud og erstattede af andre. Det er egentlig et økonomisk Hensyn, som gjør, at man ønsker strax at gjøre disse Kjedler fuldstændig brugelige til at kunne afløse de nu benyttede Kjedler paa det Tidspunkt, hvor det maatte blive nødvendigt, eller til at afløse Kjedlerne i et andet Dampskib, hvor de ere mindre gode. Man ønsker at have dem liggende som Reservekjedler med fuld Værdi, medens man risikerer, at de, naar de forblive henliggende i længere Tid i ubrugelig Stand, blive reducerede i Værdi. — Den under Nr. 17. foreslaede Dmpostering, som jo skal hjælpe til at pynte lidt paa Postvæsenets Budget, skal jeg ikke have Noget at erindre imod. Jeg tror imidlertid ikke, at man derfor vil faae en anden Forestilling om Resultatet af vor Industri paa dette Omraade end den, man vil faae, hvis den vedkommende Post blev staaende, hvor den staar; man finder den ogsaa nok paa § 27. — De 2 Forslag under Nr. 18 og 19 skal jeg ikke komme ind paa; det er et gammelt Mellemværende mellem det ærede Thing og Indenrigsministeren, og jeg har vænnet mig til at finde mig i de smaa Medføttelser, stolende paa, at naar Indenrigsministeriet paa det Omraade kun gjør nødvendige Udgifter, saa vil de Summer, der behøves, blive efterbevilgede. Med Hensyn til Telegrafvæsenet er den Udvikling, som den ærede Ordfører gav, i det Væsentlige rigtig. Hensynet til, at der skal indføres et andet System i vore mellemrigske Telegrafforhold, har gjort, at man har taget under Overveelse, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt, at de samme Taxter, den samme Løyringsmaade, som er gjældende for vore Forhold til Udlandet og med Hensyn til den gennemgaende Trafik, blev anvendt paa de indenrigske Telegrafrouter. Man har i ethvert Tilfælde fundet det bekvemmere og hensigtsmæssigere, og har derfor været tilbøielig til at gjøre det. Men der er et andet Hensyn, som ogsaa har Betydning, og det er det, der jo fremgaar af Statsregnskabet, at den hele Institution i de senere Aar er breven med stigende Understud. Man har villet søge at rette derpaa ved gennem de nye Taxter at tilvebringe et noget bedre Forhold i den Henseende. Jeg kan nemlig ikke indse, at der er nogen Billighed i, at de, som ikke benytte Telegrafen, skulle nødes til at bidrage til,